

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 3. 2023, sp. zn. 4 Tdo 261/2023, ECLI:CZ:NS:2023:4.TDO.261.2023.1

Číslo: 21/2023

Právní věta:

Kvalifikovaná skutková podstata uvedená v ustanovení § 146 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku nemá blanketní dispozici. Pro posouzení, zda jednání pachatele bylo spácháno na zdravotnickém pracovníkovi, není při splnění dalších podmínek tohoto ustanovení rozhodné, jaká je konkrétní zdravotnická kvalifikace poškozeného či odbornost nebo konkrétní lékařské či nelékařské zařazení podle mimotrestních právních předpisů, ani zda byly taková konkrétní kvalifikace či konkrétní zařazení známé pachateli.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 29.03.2023

Spisová značka: 4 Tdo 261/2023

Číslo rozhodnutí: 21

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby, Ublížení na zdraví

Předpisy: § 146 odst. 1 tr. zákoníku
§ 146 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Dotčená rozhodnutí:

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 7. 2019, sp. zn. [8 Tdo 631/2019](#), uveřejněné pod číslem 2/2020 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 3. 2014, sp. zn. [6 Tdo 71/2014](#)

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. dovolání obviněného P. U. podané proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 9. 2022, sp. zn. 50 To 182/2022, ve věci vedené u Okresního soudu Plzeň-město pod sp. zn. 4 T 123/2021.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 11. 4. 2022, č. j. 4 T 123/2021-377, byl obviněný P. U. (dále též jen „obviněný“ nebo „dovolatel“) uznán vinným zločinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, odst. 2 písm. d), odst. 3 tr. zákoníku a přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, kterých se dopustil tím, že v XY dne 2. 12. 2020 v době okolo 8:44 hodin před budovou vrátnice vjezd Sever Fakultní nemocnice XY, jako zaměstnanec bezpečnostní agentury S. „I.“, vykonávající ostrahu nemocnice, po předchozí slovní rozeprá fyzicky napadl řidiče sanitního vozidla poškozeného M. D., dopravujícího pacienta do FN XY, navíc oblečeného v pracovní soupravě řidiče sanitky, a to tak, že ho chytil za oblečení, začal se s ním přetahovat, následně poškozeného strhnul na zem, poté došlo k jejich společnému pádu na travnatý porost, kde se ho poškozený snažil udržet na zemi, což se mu však nepodařilo, následně oba vstali, P. U. se opětovně snažil strhnout poškozeného na zem, vzájemným přetahováním se z travnatého porostu dostali na silnici před stojící sanitní vůz poškozeného, r. z. XY, ve žluto červeném barevném provedení a označení Ambulance, zde P. U. narazil poškozeného na kapotu uvedeného sanitního vozu, přičemž došlo ke zkroucení pravé nohy poškozeného, následně i přes volání poškozeného o bolesti nohy P. U. uchopil poškozeného do tzv. klinče a zasadil mu úder pravým kolenem do obličeje pod levé oko, následně ještě nejméně jednou trhl krkem poškozeného a poté od dalšího fyzického napadení upustil a vrátil se do budovy vrátnice, svým jednáním způsobil poškozenému M. D. hematom v obličejové části pod levým okem a nitrokloubní tříštivé zlomení zevního kloubního hrbolu pravé holenní kosti, tedy zranění, které si vyžádalo okamžité lékařské ošetření ve FN XY s následnou chirurgickou operací s vložením kovové fixace a následnou nutností rehabilitace, poškozenému byla vystavena pracovní neschopnost trvající od 3. 12. 2020 do 2. 7. 2021, kdy poškozený byl výrazně omezen v konání obvyklých životních úkonů do dobu delší šesti týdnů, zejména z důvodů intenzivní bolestivosti, možnosti chodit jen o berlích minimálně do konce ledna 2021, následně nutností používat cca do začátku března 2021 francouzské hole, přičemž poškozený byl nucen absolvovat ještě další operaci spočívající v odstranění šroubu z operované končetiny, což si vyžádalo další pracovní neschopnost od 14. 12. 2021 do 31. 1. 2022, a výše popsaného jednání se P. U. dopustil přesto, že byl pravomocným rozhodnutím Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 4. 1995, sp. zn. 6 T 136/95, a trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 31. 3. 2014, sp. zn. 10 T 28/2014, odsouzen pro trestný čin výtržnictví podle § 202 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2009, respektive pro přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

2. Za to byl obviněný podle § 146 odst. 3 tr. zákoníku ve spojení s § 43 odst. 2 tr. zákoníku odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 3 a půl roku. Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 67 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku za použití § 68 odst. 1 a odst. 2 tr. zákoníku mu byl též uložen peněžitý trest ve výměře 80 denních sazeb, přičemž jedna výměra sazby činila 500 Kč, tedy ve výsledku 40 000 Kč. Současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 5 To 517/2021, kterým byl zrušen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 13. 5. 2021, sp. zn. 3 T 31/2021, stejně jako všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, jestliže vzhledem ke změně, k níž zrušením došlo, pozbyla podkladu. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byli poškození Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky a M. D. se svými nároky na náhradu škody odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. Proti výše uvedenému rozsudku Okresního soudu Plzeň-město podal obviněný odvolání do výroků o vině i trestu. Krajský soud v Plzni o něm rozhodl rozsudkem ze dne 5. 9. 2022, č. j. 50 To 182/2022-436, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. napadený rozsudek zrušil a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že uznal obviněného vinným týměž skutkem, nepatrně modifikovaným oproti skutkové větě rozsudku soudu prvního stupně (upravil jej toliko tak, že sousloví „i přes volání poškozeného“ upravil na „i přes projevy poškozeného“ a vypustil „pod levé oko“, když ponechal pouze „úder pravým kolenem do obličeje“). Tento pak kvalifikoval totožně se soudem prvního stupně, jako souběh zločinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, odst. 2 písm. d), odst. 3 tr. zákoníku a

přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a obviněného odsoudil podle § 146 odst. 3 tr. zákoníku ve spojení s § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře 3 a půl roku, pro jehož výkon jej zařadil podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s ostrahou. Současně zrušil výrok o trestu z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 5 To 517/2021, uloženého v trestní věci Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 3 T 31/2021, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, jestliže vzhledem ke změně, k níž zrušením došlo, pozbyla podkladu. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázal poškozené Všeobecnou zdravotní pojišťovnu České republiky a M. D. s jejich nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Na toto rozhodnutí odvolacího soudu reagoval obviněný podáním dovolání, v němž odkázal na dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř. Za stěžejní obviněný označil posouzení příčinné souvislosti mezi svým jednáním a vznikem škody, tj. poškozením zdraví poškozeného, a dále pak odmítnutí provedení navrhovaného vyšetřovacího pokusu. V souvislosti s námitkou nedostatku příčinné souvislosti připomněl, že se snažil poškozeného dotlačit k sanitnímu vozu a tím jej zpacifikovat a že to byl poškozený, kdo učinil pravou nohou úkrok s cílem získat výhodu a „hodit“ obviněného na kapotu sanitního vozu. K poranění tedy nemohlo dojít vlivem obviněného, ale aktivním pohybem poškozeného. Tuto verzi bylo možno ověřit rekonstrukcí či vyšetřovacím pokusem, což však odvolací senát zamítl. Proti tomuto směřoval obviněný druhou z uvedených stěžejních námitek, neboť měl za to, že tím nebyly nedůvodně provedeny podstatné důkazy, které mohly prokázat, respektive vyvrátit, rozhodná tvrzení. Tímto tedy soudy zatížily svá rozhodnutí vadou, neboť nepostupovaly v rámci § 2 odst. 5 tr. ř. a nezjistily stav bez důvodných pochybností a současně dostatečně nezdůvodnily, proč se přiklonily k verzi, že k poranění poškozeného došlo v příčinné souvislosti s jednáním obviněného, jinak řečeno porušily zásadu *in dubio pro reo*. Dále obviněný vytkl i přímý rozpor mezi zjištěným skutkovým stavem a důkazy v podobě fotografií, protože nesouhlasil se závěrem odvolacího soudu, že by tyto byly vytrženy z kontextu. Na druhou stranu pak shledal některá skutková zjištění ve zjevném rozporu s provedenými důkazy, zejména kamerovými záznamy, a to konkrétně - dovolatel napadl poškozeného, strhnul jej k zemi (opětovně), zasadil poškozenému úder kolenem do obličeje, nejméně jednou trhl krkem poškozeného. Dovolatel dále vyjádřil přesvědčení, že potyčka začala agresivním jednáním poškozeného, kterého nestrhl k zemi, naopak byl jím k zemi stažen, úder kolenem mířil do horní poloviny těla poškozeného, aniž by bylo prokázáno, že došlo k zasažení obličeje a nebylo prokázáno ani trhnutí krkem poškozeného. Připomněl také, že po celou dobu vystupoval z pozice ochranky areálu nemocnice, přičemž jeho postavení odpovídala povinnost pacifikovat nevhodné chování v areálu nemocnice. Dalším okruhem námitek bylo pak nesprávné právní posouzení postavení poškozeného jako zdravotnického pracovníka, neboť obviněný zaujal názor, že pro takové posouzení bylo třeba vycházet ze zákona č. 95/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání odborné způsobilosti a specializované způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání lékaře, zubního lékaře a farmaceuta, ve znění pozdějších předpisů, konkrétně § 2 písm. b) tohoto právního předpisu, podle kterého je za zdravotnického pracovníka považována fyzická osoba vykonávající zdravotnické povolání lékaře, zubního lékaře a farmaceuta. Poškozený však pracoval jako řidič převozové sanitky, přičemž tuto službu poskytují i soukromé společnosti nemající se zdravotnictvím nic společného. K právnímu posouzení výkonu funkce zdravotníka nebylo možno dospět toliko na základě skutečnosti, že poškozený měl na sobě soupravu řidiče sanitního vozu a přijel vyřazeným sanitním vozem. Za pouhou spekulaci označil obviněný závěr odvolacího soudu, že nemohl vědět, zda je poškozený zdravotnickým pracovníkem a jakého pacienta a v jakém stavu ho vezl, neboť obviněný ze své pozice znal téměř všechny převozce a sanitní vozy a věděl, že se nejedná o urgentní příjem, neboť se poškozený domáhal vstupu na pavilon F a neměl zapnutá ani žádná výstražná světla. S ohledem na shora uvedené pak obviněný navrhl, aby Nejvyšší

soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí, případně aby zrušil i rozsudek soudu prvního stupně a vrátil věc tomuto soudu k novému projednání a rozhodnutí.

5. Státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupce“) zaslal k dovolání obviněného své písemné vyjádření (§ 265h odst. 2 tr. ř.). V něm shledal námitky obviněného zjevně neopodstatněné. Co se týče námitek skutkových, k těm připomněl základní teoretické premisy příčinné souvislosti a uzavřel, že i kdyby si poškozený způsobil zranění sám při pokusu uvolnit se, stále by se jednalo o trestněprávní následek pokrytý zaviněním pachatele a byl by v příčinné souvislosti s trestněprávně relevantním jednáním, které bylo ve vztahu k následku esenciální. Ve vztahu k alternativní verzi skutkového děje předloženého obviněným pak poukázal na skutečnost, že se jedná o opakování odvolacích námitek a jako takové jsou zjevně neopodstatněné, neboť soudy hodnotily důkazy ve shodě s jejich obsahem, nedopustily se žádné deformace a ani jinak nevybočily z mezí volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř. Stěžejní důkazní prostředek, tedy kamerový záznam, byl řádně proveden a hodnocen jak soudem prvního stupně, tak i soudem odvolacím a státní zástupce odkázal na vyčerpávající popis vtělený do bodů 10 až 15 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu. Druhým okruhem námitek pak byly námitky právní, které však státní zástupce taktéž neshledal opodstatněnými, neboť skutková podstata § 146 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku není právní normou s blanketní dispozicí, a proto je nerozhodná definice zdravotního pracovníka jiným právním předpisem. Nadto připomněl v reakci na argumentaci obviněného zákon č. 96/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání způsobilosti k výkonu nelékařských zdravotnických povolání a k výkonu činností souvisejících s poskytováním zdravotní péče a o změně některých souvisejících zákonů (o nelékařských zdravotnických povoláních), v znění pozdějších předpisů, podle kterého je upravena i odborná způsobilost v rámci přednemocniční neodkladné péče, tzn. povolání řidiče vozidla zdravotnické záchranné služby. Státní zástupce však zdůraznil, že v posuzované věci je zřejmé, že osoba, která řídí sanitku a snaží se dostat do areálu nemocnice s pacientem, nepochybně vykonává činnost v rámci přednemocniční neodkladné péče, zdravotnické dopravní služby nebo přepravy pacientů neodkladné péče, a tak se jedná o zdravotnického pracovníka ve smyslu § 146 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku. I kdyby poškozený nebyl zdravotnickým pracovníkem, stále se jedná o osobu, jež plnila obdobnou povinnost při ochraně zdraví, vyplývající z jeho zaměstnání či povolání. Dále zmínil, že urgentnost příjmu není podmínkou stanovenou použitou právní normou a námitky dovolatele zpochybňující právní kvalifikaci tak shledal jako zjevně neopodstatněné. Navrhl proto, aby dovolání obviněného bylo odmítnuto podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. v neveřejném zasedání.

III.

Přípustnost a důvodnost dovolání

6. Obviněný P. U. je podle § 265d odst. 1 písm. c) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání pro nesprávnost výroků rozhodnutí soudu, které se ho bezprostředně dotýkají. Dovolání bylo podáno v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 265e odst. 1 tr. ř.), prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 věta první tr. ř.) a současně splňovalo formální a obsahové náležitosti předpokládané v ustanovení § 265f odst. 1 tr. ř. Jeho přípustnost je dána podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř.

7. Protože dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., bylo dále zapotřebí posoudit, zda konkrétní námitky, o které je obviněný opřel, lze podřadit pod dovolací důvody, na které odkázal. Toto zjištění mělo zásadní význam z hlediska splnění podmínek pro provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem (srov. § 265i odst. 1, 3 tr. ř.).

8. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2022, explicitně postihuje situace, kdy rozhodná skutková zjištění soudů, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů, nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované

podstatné důkazy. Daný dovolací důvod tedy cílí na závažné procesní vady, jež v konečném důsledku zakládají neústavnost pravomocného rozhodnutí. Z dikce tohoto zákonného ustanovení vyplývá, že mezi taková flagrantní pochybení spadají zejména případy opomenutých důkazů, důkazů získaných a posléze i použitých v rozporu s procesními předpisy, a konečně případy svévolného hodnocení důkazů, provedeného bez jakéhokoliv akceptovatelného racionálního logického základu, jež má za následek existenci tzv. extrémního rozporu mezi jejich obsahem na straně jedné a skutkovým stavem věci v soudy dovozované podobě na straně druhé. Předpokladem relevantního uplatnění daného dovolacího důvodu je však zároveň zjištění, že tvrzené vady řízení skutečně měly nebo alespoň mohly mít podstatný význam pro skutkové závěry soudů, a tím i pro konečné hmotněprávní posouzení stíhaného jednání. To současně znamená, že dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2022, nebyl do trestního řádu zaveden proto, aby se jím dovolatel zaštiťoval v naději, že neustálým opakováním verze svojí obhajoby dosáhne u Nejvyššího soudu přehodnocení provedených důkazů a změny učiněných skutkových zjištění, ač v předchozím řízení k hodnocení těchto důkazů ze strany soudů nižších stupňů došlo za dodržení zásad vyplývajících z ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. a jimi zjištěný skutkový stav respektoval požadavky zakotvené v ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. V uvedené souvislosti je proto třeba zdůraznit, že Nejvyšší soud jako soud dovolací se rozhodně od 1. 1. 2022 nestal odvolacím soudem č. 2.

9. Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2022, je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že předmětný dovolací důvod je určen k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva. S poukazem na něj se naopak nelze domáhat přezkumu skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno. Zjištěný skutkový stav věci, kterým je dovolací soud vázán, je zde při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. To znamená, že dovolací soud musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku a rozveden v jeho odůvodnění, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav.

10. Konkrétní námitky obviněného lze rozdělit na dvě skupiny - námitky skutkového charakteru naplňující dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a námitky právní podřaditelné pod písm. h) téhož ustanovení.

11. K prvně jmenovanému okruhu námitek patří bezpochyby námitky, kterými se obviněný dovolával odlišných skutkových zjištění vyplývajících z provedení dokazování, provedení navrhovaného důkazu rekonstrukcí či vyšetřovacím pokusem a dodržení zásady *in dubio pro reo*. Veškeré tyto námitky vnesl obviněný na základě vlastního hodnocení provedených důkazů a vlastní alternativní verze skutkového děje. Obviněný věnoval v rámci svého mimořádného opravného prostředku velký prostor detailnímu popisu sledu pohybů obou účastníků potyčky od jejich vzpřímení z trávníku po náraz na kapotu, přičemž však vychází toliko ze svých tvrzení a vlastního hodnocení kamerového záznamu, zcela odlišného od skutkových zjištění obou soudů nižších stupňů. Přitom však netvrdí, a ani Nejvyšší soud k takovému závěru nedospěl, že by ze strany soudů došlo k jakékoliv deformaci tohoto důkazu. Obviněný tak pouze nesouhlasí s učiněným hodnocením důkazů a v této souvislosti polemizuje ze závěry soudů. Totožně odmítavý závěr je nutno přijmout ve vztahu k námitce neprovedení vyšetřovacího pokusu, případně rekonstrukce. Odvolací soud v bodě 8 odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, proč nepovažoval za nutné doplňovat dokazování těmito důkazními prostředky, neboť skutkový děj byl prokázán bez jakýchkoliv pochybností samotnými kamerovými záznamy, které stěžejní okamžiky zachytily dokonce z několika úhlů. Ani Nejvyšší soud neshledal, že

by vyšetřovací pokus nebo rekonstrukce mohly přinést do věci jakékoliv nové podstatné poznatky. Obviněným předestřená verze, kterou chtěl podpořit právě navrhovaným pokusem, se snaží pouze selektivně vykreslit jednu část celého skutkového děje a opomíjí skutečnost, že z provedeného dokazování učinily soudy závěr o tom, že to byl právě obviněný, kdo potyčku začal (byť ani s tímto obviněným nesouhlasí, avšak bez jakékoliv opory v provedených důkazech) a kdo měl po většinu potyčky fyzickou převahu a projevoval se mnohem agresivněji. Soudy z kamerových záznamů zjistily, že v okamžiku, kdy získal na trávníku převahu poškozený, omezil své jednání toliko na držení obviněného bez jakéhokoliv útočného jednání. Naopak obviněný i se svojí fyzickou převahou zvolil agresivní způsob konfrontace, a ačkoliv i soud prvního stupně uvěřil obviněnému, že nebylo jeho přímým úmyslem poškozenému zranění nohy způsobit, byl srozuměn s tím, že takto vysoká intenzita použití síly je způsobilá vyvolat závažné následky. Příčinná souvislost mezi takto excesivním (myšleno jako exces z pouhé pacifikace nevhodné chování) užití fyzické síly vůči poškozenému a následkem v podobě těžké újmy na zdraví je proto bezpochyby dána. K tomu lze připomenout zásadu gradace, podle které je nutno uvažovat vždy i význam jednotlivé příčiny na výsledku (k tomu blíže viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2019, sp. zn. [8 Tdo 1245/2019](#), nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 9. 2019, sp. zn. [3 Tdo 1080/2019](#)). Tvrzené aktivní jednání poškozeného by nebylo způsobilé cokoliv změnit na následku – tříštivé zlomenině kosti, když si lze jen stěží představit, že by k němu došlo samovolně bez přispění obviněného a jím vyvinutém tlaku na poškozeného pouhým přenesením váhy. Bylo to tedy aktivní jednání obviněného, které se výraznou měrou podílelo na vzniku následku a příčinná souvislost je zde nade vší pochybnost dána. Ve vztahu k námitkám vůči hodnocení fotografií pořízených z kamerových záznamů dospěl dovolací senát ke stejným závěrům jako odvolací soud a státní zástupce, na něž lze proto ve stručnosti odkázat. Nejvyšší soud na tomto místě pouze v krátkosti konstatuje, že jestliže byly v rámci procesu dokazování před oběma soudy nižších stupňů přehrány celé kamerové záznamy, nemohou fotografie z těchto záznamů učiněné jakkoliv změnit kontext jednání, které je zde zachyceno. Takto vznesené námitky dovolatele tudíž postrádají jakékoliv opodstatnění. Obecně lze uzavřít, že Nejvyšší soud dospěl k závěru, že soudy hodnotily provedené důkazy pečlivě každý zvlášť i ve vzájemných souvislostech ve smyslu § 2 odst. 6 tr. ř. a své hodnotící úvahy podrobně rozvedly v odůvodnění svých rozhodnutí, čímž plně dostály svým zákonným povinnostem (§ 125 tr. ř.), a nelze jim tak ničeho zásadního vytknout. Jak již bylo uvedeno výše, dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. cílí na situace, kdy skutková zjištění učiněná soudy vzejdou z procesně vadného dokazování či nelogického důkazního hodnocení a dosahují tak intenzity tzv. extrémního rozporu, a nikoli na pouhou nespokojenost jedné z procesních stran s přijatými závěry soudů.

12. Stejný závěr je nutno přijmout ohledně námitky porušení zásady *in dubio pro reo*, když tato je jednou ze zásad vyplývajících z presumpce neviny a úzce souvisí se zásadami dokazování podle § 2 odst. 5 a 6 tr. ř. Předpoklad jejího uplatnění nastává až v případě, jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, neboť je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného, ani vysoký stupeň podezření sám o sobě ještě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok. Trestní řízení totiž vyžaduje ten nejvyšší možný stupeň jistoty, který lze od lidského poznání požadovat, alespoň na úrovni obecného pravidla „prokázání mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost“ (nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2017, sp. zn. [II. ÚS 4266/16-1](#)). Jak je z uvedené citace patrné, důvodné pochybnosti by se měly vztahovat ke skutkovým zjištěním, a nikoliv k hodnocení každého důkazu zvlášť (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 3. 2017, sp. zn. [11 Tdo 1451/2016](#), usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 2. 2017, sp. zn. [11 Tdo 1475/2016](#)). Naopak důkazy je nutno hodnotit v souladu s § 2 odst. 6 tr. ř. ve vzájemných souvislostech, přičemž právě tímto procesem lze pochybnosti odstranit. Zásadu *in dubio pro reo* je tudíž namíste použít jen tehdy, jsou-li pochybnosti o vině důvodné, takže v konfrontaci s nimi by výrok o spáchání trestného činu nemohl obstát. Pochybnosti tedy musí být z hlediska rozhodnutí o vině závažné a již neodstranitelné provedením dalších či vyhodnocením stávajících důkazů. Podaří-li se pochybnosti odstranit, není důvodu rozhodovat ve prospěch obviněného, svědčí-

li důkazy o jeho vině, třebaže jsou mezi nimi určité rozpory (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2017, sp. zn. [11 Tdo 1504/2016](#)). Současně je nutno vnímat tuto zásadu i v rámci limitů daných taxativním výčtem dovolacích důvodů. Existuje bohatá judikatura konstatující, že zásada *in dubio pro reo* se vztahuje toliko k otázce zjišťování skutkových okolností a není obecně způsobilá založit dovolací přezkum (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 2. 2017, sp. zn. [11 Tdo 1475/2016](#)). Výjimkou by byla situace, kdyby porušení této zásady vygradovalo až do extrémního nesouladu skutkových zjištění s provedenými důkazy (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2016, sp. zn. [4 Tdo 467/2016](#)). Na těchto závěrech nic nezměnil ani nově formulovaný dovolací důvod obsažený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť svojí dikcí navázal na soudní praxí vymezená pochybení (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 1. 2022, sp. zn. [7 Tdo 1315/2021](#)). V posuzované věci byla však tato zásada v podstatě pouze zmíněna až sekundárně na základě vykreslení vlastní alternativní verze skutkového děje a individuálního přesvědčení obviněného, nikoliv na objektivně zjištěných pochybnostech, když nebyla ani nikterak blíže konkretizována. V souladu se shora uvedenými závěry Nejvyšší soud po posouzení procesu provedení dokazování takto vznesenou námitku obviněného musel odmítnout.

13. Do druhé skupiny námitek pak bylo možno podřadit námitku nesprávného právního posouzení postavení poškozeného jako zdravotního pracovníka ve smyslu kvalifikačního znaku přisouzené skutkové podstaty § 146 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku. Ačkoliv není pochyb o tom, že tato naplnila uplatněný dovolací důvod, nebylo možné ji přiznat jakékoliv opodstatnění. Ze skutkových zjištění soudů vyplývá, že poškozený byl oblečen do soupravy řidiče sanitky a vystoupil z označené sanitky, ve které vezl pacienta. Obviněný nemohl mít pochyby o tom, že poškozený vykonával zaměstnání, respektive plnil svou povinnost k ochraně zdraví. Argumentace obviněného stran toho, že znal většinu řidičů sanitek přijíždějících do nemocnice, se jeví až absurdní, přičemž ani to by na věci nemohlo nic změnit. Stejně tak domněnky obviněného o tom, že pacient, kterého poškozený vezl, nevyžadoval urgentní příjem. Zákon v § 146 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku pro naplnění kvalifikačního kritéria nikterak nespécifikuje naléhavost péče. Nelze přisvědčit obviněnému ani v tom, že pro posouzení naplnění kvalifikačního znaku je třeba vycházet z definice stanovené v zákoně č. 95/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání odborné způsobilosti a specializované způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání lékaře, zubního lékaře a farmaceuta. Současně je nutné akcentovat i skutečnost, že ani mimotrestněprávní předpisy nejsou ve formulaci pojmu zdravotnický pracovník důsledné, respektive definice takové osoby jsou vždy formulovány toliko pro účely příslušného právního předpisu, bez přesahu do jiných právních norem či dokonce odvětví. Nejvyšší soud tedy nepovažuje za nutné, aby v daných souvislostech bylo přesně kvalifikováno postavení poškozeného podle mimotrestních právních předpisů [zejména zákona č. 96/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání způsobilosti k výkonu nelékařských zdravotnických povolání a k výkonu činností souvisejících s poskytováním zdravotní péče a o změně některých souvisejících zákonů (o nelékařských zdravotnických povoláních), v znění pozdějších předpisů; vyhlášky č. 55/2011 Sb., o činnostech zdravotnických pracovníků a jiných odborných pracovníků], neboť pro právní posouzení ve smyslu § 146 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku není přesná zdravotnická kvalifikace či odbornost poškozeného rozhodná. Stěžejními byly skutkové okolnosti, jež byly známé a zřejmé i obviněnému v době páchaného jednání, tedy, jak bylo shora uvedeno, skutečnost, že se jednalo o řidiče sanitního vozu převážejícího pacienta, přičemž jak oblečení poškozeného, tak označení vozu nedávalo prostor k pochybnostem o tom, že poškozený jednal v zájmu ochrany zdraví jiného. Jestliže tak oba předchozí soudy poškozeného ve svých rozhodnutích v právní větě označily za zdravotnického pracovníka při výkonu zdravotnického zaměstnání, tak i obviněnému muselo být zcela zřejmé, že v konkrétní situaci poškozený vystupoval minimálně jako osoba, která plnila svoji obdobnou povinnost při ochraně života, zdraví vyplývající z jeho zaměstnání. Tedy, že se nacházel v postavení, v němž obviněný svým jednáním vůči němu každopádně naplňoval znak obsažený v ustanovení § 146 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku. Tato nuance by tak na výsledném právním posouzení jednání obviněného nebyla způsobilá cokoli změnit, takže ani této námitce nebylo možno z hlediska

její opodstatněnosti jakkoli přisvědčit.

IV.

Závěrem k podanému dovolání

14. Nejvyšší soud tak po zvážení všech výše uvedených skutečností a argumentů podané dovolání obviněného P. U. odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., neboť jím uvedené dovolací námitky byly v konečném celkovém výsledku zjevně neopodstatněné. Nejvyšší soud své rozhodnutí vyhlásil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.